

[Hans Nielsen.]

det ærede Medlem vilde sjakre Fæste, Værnepligt og alt bort for at faa saadan en Valglov. I samme Anledning skrev et kendt konservativt Blad, at det var forstaaeligt, at Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, ikke kunde taale en saadan Luft, men søgte bort til fremmede Strande, hvor der var en renere Luft.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at vi jo ogsaa tidligere har hævdet fra vort Partis Side, at vi var villige til at virke med til en Valgreform, men jeg tror ikke, at der kan blive Enighed om en Valgreform, som skulde have de Følger, som er skildret her af det ærede Medlem Hr. Krag. Jeg tror ikke, det nytter at spekulere paa en saadan Valgreform, hvorefter et Mindretal i Befolkningen skulde faa Flertal i denne Sal og derefter være i Stand til at gennemføre sine Meninger. Saadan en Valglov vil jo ogsaa, saaledes som de politiske Magtforhold her i Rigsdagen er, kun være til Fordel for Venstrepartiet. Det vil være længe, før man kunde tænke sig f. Eks., at Socialdemokratiet, selv om det fik Flertal i denne Sal, men ikke Flertal i Landstinget, blev i Stand til at gennemføre sit Program uden Kompromis.

Se disse og mange andre Ting i Sommerens Løb har bestyrket os i den Opfattelse, at den politiske Situation her i Landet er ganske uforandret, som den var, da Rigsdagen blev sendt hjem i Foraaret, og som den antagelig vil være længe endnu. De to Oppositionspartier marcherer langt fra hinanden, selv om de maaske nok i Realiteten paa mange Omraader ikke er saa langt fra hinanden. Foreløbig maa vi vist regne med en Opretholdelse af den nuværende Situation.

I den forløbne Sommer har vi, som fremhævet i Trontalen, kunnet glæde os over fredelige Arbejdsforhold. Vi har haft et Erhvervsliv, der — det maa man vel sige, naar man ser hen til, hvorledes det er i andre Lande — har været forholdsvis blomstrende. Nu vil Oppositionen maaske dertil sige, at det har Regeringen ingen Del af Æren for, men det er en Paastand, som jeg ikke kan indrømme Rigtigheden af. Den Gang vi havde Ministeriet Madsen-Mygdal, skete der intet godt her i Landet, undtagen det var Regeringens Skyld, saaledes blev det fremstillet i Venstrepressen. Derimod var Oppositionen, Socialisterne, Skyld i alt det daarlige. Jeg vil kun fremhæve, at fra den Dag Ministeriet Madsen-Mygdal forsvandt, har vi haft Fred og Ro i Befolkningen, og der har ikke været anden

Uro end den, som Oppositionen har søgt at fremkalde.

Man begyndte jo meget voldsomt straks efter Rigsdagens Hjemsendelse. Der blev sat en voldsom Offensiv ind baade fra det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals og det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Side. Jeg erindrer om de Taler, der blev holdt kort efter Rigsdagssamlingens Slutning, hvor det vrimlede med Beskyldninger mod Regeringen for Løftebrud. Paa den mest haarrejsende Maade skildrede man de russiske Tilstande, der vilde blive indført her i Landet, Retten blev tilsidesat, for at man kunde ekspropriere andre Menneskers Jord. Det var en frygtelig Skildring, man gav af de Rædsler, der vilde blive Følgen af den nuværende Regerings Tiltrædelse.

Jeg erindrer saaledes om et Møde i Graasten den 29. Maj, hvor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var Hovedtaler. Efter hvad „Fyens Tidende“ skildrede, skulde der have været en kolossal Uvillie mod Regeringen. Der stod i Referatet af dette Møde en 6-spaltet Overskrift med tomme-høje Bogstaver: „Socialisterne paa Flugt“.

Men det var en anden Situation, da det ærede Medlem Hr. Pinstrup holdt Tale paa Landboforeningernes Møde i Jylland; thi naar Socialisterne var paa Flugt og Madsen-Mygdal forfulgte dem, behøvede man jo ikke Kridt under Støvlerne, saa gjaldt det snarere om at smide Støvlerne for at forfølge den flygtende Fjende. Der maa da være sket noget. Som bekendt har man siden den 29. Maj ikke mærket stort til den voldsomme Indignation, der skulde være overfor Regeringen. I Slutningen af Maj Maaned brød allerede den voldsomme Offensiv sammen, simpelt hen fordi Befolkningen ikke vilde tage den alvorligt, og fordi Bevægelsens egne Folk i Virkeligheden var ganske kolde overfor denne Ophidselseskampagne. Og det er i og for sig ikke saa underligt, at man standsede denne Offensiv. Jeg skal tillade mig at dokumentere det ved Hjælp af nogle faa Udtalelser.

Ved Mødet i Graasten var det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal særlig indigneret over Restaurationsskattens Bortfald, det var et Bedrageri overfor Befolkningen; han skildrede, hvilke tyngende Kontrolregler Regeringen havde væltet over paa Befolkningen ved den nye Ordning. Men kort efter holdt Restauratørerne deres Kongres i Aarhus, og dér faldt der en Udtalelse, som jeg meget gerne med den højttærede Formands Tilladelse vil oplæse, fordi den giver en noget anden Forklaring end den, det ærede Medlem gav. Direktør Wunsch udtalte dér: